U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. A.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 78 Ad 8/2011 – 96,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 17. 12. 2008, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí. Své rozhodnutí odůvodnila žalovaná odkazem na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Plzni – město ze dne 19. 11. 2008, podle něhož žalobce není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %.

Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou ze dne 10. 1. 2009, ve které uvedl, že nebyla dodána veškerá zdravotní dokumentace. Má vážné zdravotní potíže, plíce, játra, žaludeční vředy, žloutenku typu B, C. Dále má postiženu krční páteř a přeraženou lopatku, která špatně srostla, má proto velké bolesti a v pravé ruce nic neunese. Žádal proto o celkové vyšetření svého zdravotního stavu. Poukázal na to, že váží pouze 45 kg při výšce 183 cm.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 9. 2009, č. j. 15 Cad 11/2009 – 29, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Tento rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, v níž mimo jiné namítal, že vyšetření ze strany posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí

v Plzni (dále jen „PK MPSV v Plzni“) bylo pouze velmi povrchní, posudková komise vycházela z nedostatečně zjištěného zdravotního stavu stěžovatele, když neměla k dispozici veškerou jeho zdravotní dokumentaci, a to jednak z doby před nástupem do výkonu trestu, a zejména pak z léčení v jeho průběhu, prováděného hlavní lékařkou Věznice Plzeň. Zdůraznil, že dále trpí nemocí prostaty, ledvin, páteře, nemůže vykonávat žádnou práci. Posudková komise podle názoru stěžovatele neúplně a nepřesvědčivě posoudila rozhodující zdravotní postižení, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 11. 2010, č. j. 4 Ads 61/2010 – 62, shora uvedený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přisvědčil námitce stěžovatele, že posudková komise vycházela z nedostatečně zjištěného zdravotního stavu a neúplně a nepřesvědčivě posoudila rozhodující zdravotní postižení, jímž trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v Ústí nad Labem si v dalším řízení vyžádal doplňující posudek PK MPSV v Plzni, který byl vypracován dne 9. 2. 2011. Ve věci poté znovu rozhodl a rozsudkem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 78 Ad 8/2011 – 96, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud se ztotožnil s posudkovým závěrem posudkové komise a neshledal potřebu dalšího doplňování posudku touto komisí, či vypracovaní dalšího posudku jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. K námitce stěžovatele, v níž poukazoval na neustálé zhoršování svého zdravotního stavu, krajský soud uvedl, že v posuzované věci je možné s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházet toliko ze zdravotního stavu žalobce v době rozhodování žalované, tj. ke dni 17. 12. 2008. Případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterému by došlo po tomto datu, popř. vznik nových zdravotních potíží, proto nemohou být v tomto řízení bez dalšího zohledněny. Žalobce má možnost na svoje případné zhoršující se zdravotní potíže, nastalé po 17. 12. 2008, poukázat v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání plného invalidního důchodu však nemůže být jen subjektivní pocit žalobce o jeho neschopnosti k výkonu většiny zaměstnání pro nepříznivý zdravotní stav. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem a stupněm poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posouzeným příslušnou posudkovou komisí MPSV.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítal nesprávné právní posouzení věci a vyjádřil přesvědčení, že posudková komise neúplně a nepřesvědčivě posoudila jeho rozhodující zdravotní postižení, kterým trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, v čemž spatřoval jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 172/2011 – 118, tuto kasační stížnost zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že po doplnění posudku posudkové komise ze dne 12. 6. 2009 posudkem ze dne 9. 2. 2011 byl dostatečně posudkově zhodnocen dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele. Konstatoval, že posudková komise v již zmíněném doplňujícím posudku ze dne 9. 2. 2011 odstranila pochybnosti, na které Nejvyšší správní soud poukázal v rozsudku ze dne 11. 11. 2010, č. j. 4 Ads 61/2010 – 62. Zdůvodnila totiž, že částečná invalidita stěžovatele byla

dříve uznána na základě posudkového omylu a uvedla jaké další skutečnosti ji vedly k závěru, že již stěžovatele nepokládá ani za částečně invalidního, což ve svém původním posudku ze dne 12. 6. 2009 neučinila. Posudková komise vysvětlila, že zdravotní stav stěžovatele je stabilizovaný. V posudku je také jednoznačně uvedeno, v čem spočívají obtíže stěžovatele a jaký je jejich dopad na jeho pracovní schopnost. Vypracování dalšího znaleckého posudku, který by dle názoru stěžovatele zohlednil jeho námitky, jak se toho stěžovatel domáhal v kasační stížnosti, označil Nejvyšší správní soud za situace, kdy je posudek posudkové komise v Plzni ze dne 12. 6. 2009 po jeho doplnění ze dne 9. 2. 2011 úplný a přesvědčivý, za nadbytečné, neboť zdravotní stav stěžovatele již byl řádně, úplně a objektivně posudkovou komisí posouzen. Nejvyšší správní soud uzavřel, že shora uvedený posudek posudkové komise splňuje po svém doplnění požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, jeho posudkový závěr je náležitě zdůvodněn, a je přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity plné či částečné závisí především a je tudíž postačujícím podkladem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí žalované.

Dne 25. 10. 2012 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání stěžovatele ze dne 22. 10. 2012, ve kterém stěžovatel uvádí následující: *„Podávám kasační stížnost § 103 odst. 1 soudního řádu správního. Žádám Vás o právním rozhodnutím přezkoumání mého zdravotního stavu. Co jsem se vrátil z výkonu trestu, vyhledal jsem doktory, jelikož můj zdravotní stav se zhoršuje. Mám nálezy, které může moje ošetřující lékařka doložit. Nezakládá se na pravdě, to co určil Krajský soud v Ústí nad Labem. Jsem teď v Liberci, kde spadám pod odborníky z mého zdravotního stavu. Jsem z toho rozhořčen, jak může něco soud rozhodnout, aniž by si obstaral zdravotní dokumentaci. Můj ošetřující lékař MUDr. K. Š., B. 50/1, L. 1, X. Ta Vám může předložit mou zdravotní dokumentaci.“*

Z uvedeného podání je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým věc posoudil Krajský soud v Ústí nad Labem v již zmíněném rozsudku ze dne 12. 9. 2011, č. j. 78 Ad 8/2011 - 96. Nejvyšší správní soud tak má za to, že podání stěžovatele je třeba podle jeho obsahu (stěžovatel výslovně uvedl, že se jedná o kasační stížnosti a vznáší námitky proti uvedenému rozsudku krajského soudu) vyhodnotit jako kasační stížnost proti tomuto rozsudku, která je však podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zastoupen JUDr. Zdeňkem Grusem, advokátem, který mu byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 15 Cad 11/2009 – 38. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení před krajským soudem zástupce, doručoval krajský soud rozsudek - v souladu s § 42 odst. 2 s. ř. s. - pouze uvedenému zástupci. Z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založené ve spise krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek krajského soudu byl zástupci stěžovatele doručen prostřednictvím datové schránky dne 13. 10. 2011 v 17:18:44 hod.

Napadený rozsudek krajského soudu obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno ve čtvrtek 13. 10. 2011. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v pátek dne 14. 10. 2011 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 27. 10. 2011 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 27. 10. 2011 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Podle razítka pošty na obálce byla kasační stížnost zaslána Nejvyššímu správnímu soudu až dne 24. 10. 2012, tedy opožděně.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 78 Ad 8/2011 – 96, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud nezabýval odstraňováním vad kasační stížnosti (stěžovatel, který nemá právnické vzdělání ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., není v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem), neboť v řízení nelze nadále pokračovat.

Nejvyšší správní soud dodává, že v posuzované věci je dána další překážka bránící rozhodnutí ve věci samé, a to překážka věci rozhodnuté (res iudicata). Stěžovatel totiž již dříve podal kasační stížnost (v níž rovněž nesouhlasil s posouzením svého zdravotního stavu) proti stejnému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 78 Ad 8/2011 - 96, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 172/2011 – 118. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud s námitkami stěžovatele vypořádal a tento rozsudek Nejvyššího správního soudu tak představuje konečné rozhodnutí, které vytváří překážku res iudicata, tj. důvod pro odmítnutí kasační stížnosti (návrhu) podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že z uvedených důvodů, pro které v posuzované věci přichází v úvahu odmítnutí kasační stížnosti, je třeba dát přednost odmítnutí kasační stížnosti pro opožděnost. Jakmile je totiž zjevné, že je kasační stížnost opožděná, nemá význam se věcí dále zabývat a hodnotit splnění dalších podmínek řízení (viz § 109 odst. 1 s. ř. s.). K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud i s ohledem na skutečnost, že opožděnost kasační stížnosti o téměř rok, je v posuzované věci na rozdíl od překážky věci rozhodnuté zřejmá na první pohled, bez podrobnějšího posouzení věci.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu